

הדפסה

לשתות, לכן אני שותה מי סודה" הסביר ר' שלום. חוץ מזה כלום. מי סודה תה או קפה, משקה מתוק? חלילה.

אח"כ 1234567

אוצר החכמה

ר' שלום היה משוחח עם עצמו בין כותלי ביתו, חשבון נפש או דברי כיבושין מהפה אל הלב. אחד הבחורים שהתאכסן עם ר' שלום בביתו, וישן בחדר הסמוך לחדרו, נקלע פעם לרגע קצר – כשר' שלום פסע בפרוזדור המקביל לחדרו וזרק לחלל האויר הערה אישית. הבחור פתח את דלת חדרו כמי שאינו מבין ופנה אל ר' שלום: "אמרתם לי משהו? רציתם משהו?" ר' שלום חייך: ראית פעם אדם חסר דעת שמדבר אל עצמו?!... אמר ולא יסף, הבחור נעלם לתוך חדרו.

הדפסה

תלמיד ישיבה אחר האזין לדבריו, לתוכחתו העצמית, וזכה לקיתון של יראת שמים:

אח"כ 1234567

היה זה בשעת לילה מאוחרת. ר' שלום הרחר בקול, בניגון מוסרי: "אה? שולמקע, האם אתה יודע שהעולם שאתה שרוי בו הוא רק פרוזדור? לא! טפח ר' שלום באצבעו על השולחן "לא לדעת אלא לחוש שהעולם הוא ארעי". ואז, ר' שלום הבחין מזווית עיניו שיש מי שמאזין לדבריו. הוא חייך קלות וסימן לו באצבעו להתקרב: אה? האזנת? הקשבת?... אם כך הבה ותשמע דבר עמוק:

אדם יכול לקיים תורה ומצוות, וגם הם – בשביל העולם הזה. הוא רוצה "להיות בסדר" עם הקב"ה... שאיפתו האמיתית היא לעבור את החיים בשלום, הוא מאמין באמונה שלימה שהקב"ה יכול לקלקל לו את העולם הכל כך נעים, והוא מפחד... לילה טוב לך. סיים ר' שלום, והמשיך בהרהוריו.

למחרת בשעת ערב מוקדמת קרא לו ר' שלום לחדרו, להשמיע באוזניו עוד זווית חדשה מכיוון אחר: שמע נא אהובי, אספר לך סיפור:

אחד מחסידיו של רבי אהרון הגדול מקרלין, בא להסתופף בצילו, וראה את הרבי מברך בורא פרי העץ ואוכל תפוח. חלפה לו מחשבה במוחו: הרי גם אני אוכל

תפוחים ומברך ומה אם כן ההבדל בינינו?...

רבי אהרון הרגיש במחשבתו פנה אליו מיד בשאלה: "מה באמת ההבדל ביני לבינך, הרי שנינו אוכלים תפוחים? ההבדל הוא קטן, אך גדול, המשיך ואמר, אני מתפעל מבריותיו של הקב"ה "מה רבו מעשיך ה'" ולוהטת בי השתוקקות לברך את הקב"ה, אני רוצה להלל את הקב"ה על שברא את העץ ואת האדמה וכו' לכן אני נוטל פרי ומברך אבל אתה משתוקק לאכול וכיון שאסור לאכול בלי ברכה אז אתה מברך. נמצינו, שיש מי שאוכל בשביל לברך ויש מי שמברך בשביל לאכול. כאן נבחן האדם איש איש לפי השגותיו שאיפותיו ותשוקתו".

הבנת? שאל ר' שלום, אנשים רבים חיים בשביל הכסף או האוכל, אוכלים ואוגרים כסף כיון שאם לא אין חיים וכך הגלגל חוזר עד זיקנה ושיבה. כסף בשביל חיים וחיים בשביל כסף עד שנגמרים החיים ונעלם הכסף. ויש אנשים... אה! אה! ולהם יש עולם הזה ועולם הבא...

ר' שלום המשיך ואמר: רבי שלמה מזוועיל התבטא בהזדמנות מסוימת ואמר: "האמינו לי, כי בצעירותי הייתי מניח תפילין והיתה לי הנאה כזו – כבעל תאווה הגדול ביותר – בשעת מילוי תאוותו". אדם יכול להגיע, עד כדי כך. ואז, פתח ר' שלום את סגור ליבו והוסיף: אינני צדיק, אינני קדוש, אני אדם ככל האנשים, אך זכורני, בהיותי אברך בשבת בבוקר בתפילת שחרית – הייתי מתעטף בטלית ומתפלל, וכשהתחלתי לומר "נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלוקינו ורוח כל בשר תפאר ותרום זכרך מלכנו תמיד, מן העולם ועד העולם וכו'" התרגשתי ועיני החלו זולגות דמעות של שמחה! ליבי התרחב מעונג! אי־זו הנאה! הגביה ר' שלום את קולו בהתרגשות כובשת, את אותם הרגעים לא הייתי מוכר בשום אופן, בכל ממון!.

אסביר לך עוד משהו, העלה ר' שלום חיוך על פניו ואמר: היה פעם שקיבלתי מפלוני ממכרי המחאה בנקאית על סך חמשת אלפי דולר לצדקה, ברגע הראשון – שמחתי היתה גדולה – חמשת אלפים! הרי זמן רב לא החזקתי בידי סכום כזה! חלפו מספר שעות, התרגלתי. השמחה פחתה, חלפו יום יומיים ושוב לא הרגשתי הנאה מיוחדת מאותם אלפי דולר שבאמתחתי... דע לך! עשיר שיש לו ביד חמישים אלף דולר הוא רגיל להם ויש לו את אותו אושר כמו לי בחמשת אלפי דולר...